

По коханню твоєму воздасться... (поетична збірка)

Анатолій Власюк

АНАТОЛІЙ ВЛАСЮК

ПО КОХАННЮ ТВОЄМУ ВОЗДАСТЬСЯ...

До збірки увійшли вірші, написані 2011 року.

ТИ БЕЗБОРЖНА, БЕЗБОЖНА...

... на океановім пальці горить обручка –
дар від сонця: без боргу...
(Василь Барка)

Ти нічого мені не винна.
Ця обручка навіки твоя.
Все минуло. Цнотлива. Невинна.
Ти ніколи не будеш моя.

Не забуду уста ці гарячі,
Погляд цей неземний – у Вічність.
Ти безборжна. Безбожна. Без вдачі.
Ця обручка твоя – як невинність...

Я в електричці.
Мороз за шибкою
Скреготить од люті.
Скрижалі на вікні.
Ти не знаєш,
Що таке Кохання.
Просто зігрілась.
Спиш на моєму плечі.

Я не суддя. Лиш свідок часу.
Не прокурор. Не адвокат.
Покину землю цю завчасу,
Але сконає і мій кат.

Софії КРИМОВСЬКІЙ

Між нами півроку.
Нівроку...
І ще парканадцять літ.
А до Кохання – півкроку.
І карколомний політ!
Лиш два сантиметри по карті...
Кохана, ми цього варті?

6.01.2011

Промайнули роки,
Як розгнuzдані дикії коні...
Вже не спиться вночі.
Нитку пам'яті сни не снують.
Ти далеко.
Не можу згадати тебе я уповні.
Ковалі комусь іншому
Їхнє щастя земнеє кують.

10.01.2011

Не пам'ятай мене, не треба.
В минулі сни не заглядай.
Палає сонечко край неба,
І на землі буяє рай.

Нас манять зорі й світ довкола,
А треба в себе заглянуть.

Бо істина, як правда, – гола.
Пізнай себе – у цьому суть.

І лиш тоді химери згинуть,
Й зрадієш кожному ти дню.
З небес живії звуки линуть.
Життя! Люблю тебе! Люблю!

Когось згадаю,
Когось забуду –
В своїх молитвах,
У розмовах з Богом.
Мене не стане.
Мене не буде...
Усе зітреться.
Поросте мохом.
Я заповім тобі лиш думку –
Шляхетну,
Гідну
І геніальну...

11.01.2011

Анні БАГРЯНІЙ

Я п'ю вино багряне нині.
До македонської богині
Мої слова лунають.
Здоров'я, радості, Кохання
Й творіння звечора до рання
Мої вуста бажають.

"Ніколи не воскресне Україна!" –
Нам наші вороги казали.
Й робили все, аби була руїна,
Й цвіт нації безбожно убивали.

24.04.2011

Олександрові Чаленку

За що ти так не любиш Україну?
Вона ж тобі і хліб, і сіль дає...

21.07.2011

Я знаю, ти совок, і мислиш по-радянськи,
Для тебе ССРСР – майбутнє, щастя, рай.

21.07.2011

В океані безумства, страждань і страху
Живемо, безсловесні амеби.
Достеменно відомо давно, хто є ху,
Та лиш руки беззвучно здіймаєм до неба.

7.08.2011

Осінь – велика пустунка:
Її ще нема, а вже заграє –
То вечір холодний,
То ранок з дощем.

7.08.2011

Пливуть мої думки у просторі і часі.
В минулому – багато порожнеч.
А в майбутті – до всього ласі,
Не дружбу нам дають, а знову меч.

Я б замінив майбутнє на минуле,
Я б воскресив усе без вороття.
Та вся біда, що нині всі поснули:
Нема минулого - немає майбуття...

7.08.2011

Ти знову в сон приходиш без печалі.
Кладеш долоню ніжно на плече.
Маниш мене в космічні далі,
А потім кажеш: "Стоп! Це не втече"...

Я розумію, що ще маю жити,
Що маю трішки ще затриматись в гостях.
Тому не маю права нити,
Допоки не заб'ють у труну цвях.

Отой останній цвях жалоби,
Як символ незворотності буття.
Ми в землю безпощадно йдемо, щоби
Знов народилось вічнеє життя.

7.08.2011

Коли сміються всі - ти плачеш.
На тризні - душишся від сміху.

7.08.2011

Мені наснилися дивні строфи.
В повітрі літери літали
І ніби автора не знали -
Того, що знов йшов до Голгофи.

І ніби я молився Богу,

І в небуття обрав собі дорогу.
Молитва дивною була –
Не то любов, не то хула...

16.08.2011

Хіба ревуть воли, як ясла повні?
Ніяк не можемо наїстися уповні.
Нам подавай іще десерт, і фрукти, і компот.
Так в кожній нації живе Пол Пот,
Свій дегенерат, насильник і убивця.
Міняються часи – не змінюються лиш лиця.

17.08.2011

Нема пощади, і нема втоми.
Лиш вічні суєта і страх.
А в голові – суцільні ідіоми.
Здається, трохи ще – й поїде дах.

А ідіома з ідіотством –
Як море з свинкою морською.
Не мала б влада бути жлобством.
Життя не мало б бути грою...

18.08.2011

Нема спокою на землі і в небі.
Спокійно спитьсся лиш амебі.
А думка, збуджена вночі,
Тиняється в космічному безладді:
То грається в дитяче "чу-ва-чі",
То віддається на поталу владі.
Нема спокою в небі й на землі.
І хто сказав, що ми своєї долі ковалі?

18.08.2011

НІМІЛО СОНЦЕ В ОБІЙМАХ МОРЯ

Німіло сонце в обіймах моря.
Палали зорі від бід людських.
Чи захлинеться Земля від горя?
Чи ще замало нам війн і лих?

Нікчемна твар – земна людина.
Перекроїть хоче буття.
Коли прийде твоя година?
Коли закінчиться життя?

Ми не повторимось ніколи.
В краплині Всесвіт відбива.
Допоки в вуликах є бджоли,
Моя планета ще жива.

Та суть природи не розкрита.
Наш куций розум — суєта...
Земна могила вже розрита,
І нездійсненна вже мета.

Пливуть віки в тумані сивім,
Німіє сонце в небесах.
Суцільне пекло в краю красивім.
І кольоровий рай лиш в снах.

18.08.2011

Народжена у сутінках надії,
З минулим славним й світлим майбуттям...

19.08.2011

О, випадкові зустрічі таємні!

О, любові і пестощі взаємні!
Кипіла кров, життя буяло!
Та все минуло, ніби й не бувало...
Самовдоволене юнацтво
Подібне на щасливе птаство,
Що днем сьогоднішнім живе.
Думки про смерть, хвороби, муки,
Любов нещасну і розлуки
Йому незнані. Й оживе
Лиш згадка про життя минуле,
Коли за горло схопить смерть...

20.08.2011

Не пишеться... Думки зів'яли,
Немов чужі їх руки м'яли,
І по душі хтось чобітьми пройшов
З болотом чорним підошов.

А квола думка - слово хиле,
Мені самому аж немиле.
Немов душа нерідна і чужа...
Колючий дріт із їжака й вужа.

Мені болить. Це не фізичний біль.
Це стан душі, коли і світ немилий.
Так бачиш вдалині єдину ціль,
Та знаєш: не дійдеш, не маєш сили.

І все ж, зціпивши зуби, ти повзеш:
Таке життя - процес невпинний.
Зупинишся на мить - і вмиль помреш,
І сам у цьому будеш винний.

А коли ціль - на відстані руки,
Враз зрозумієш хибність думки.
Та вже минули всі твої роки,
Й радіють підло недоумки.

Ти знов програв, і знову зверху Зло,
Кричить, дурне, в гіркій нестямі.
Куди ж ти, Слово, запливло?
І Думко, ти в якій загрузла ямі?..

22.08.2011

Час все біжить.
Йому не спиться.
Не хоче вгамуватись хоч на мить.
Йому б задуматись і зупиниться,
Пізнати жар кохання й сонячну блакить.

4.09.2011

БАБУСИНЕ ЛІТО

Це літо бабине було.
Чому ж мені так стало млосно?
Дитинство й юність замело –
І перед вічністю так тоскно.

Космічний шлях – шлях забуття.
Назад не вернешся ніколи.
"Нема, синочку, вороття", –
З бабусею йдемо до школи.

Так дивно й смішно це мені.
До смерті ще далеко досить...
... Та вже мурашки по спині,
Коли осіннє листя носить.

Це душі мертвих нам дають
Відрадний знак з тамтого світу.
Вони заради нас живуть.
Усюди нашого є цвіту.

І павутинкою мене
Бабуся ніжно оповие.

"Не бійся, сину, все мине".

Лиш пес вночі тихо завие.

О, літо бабине моє!

Старенька грамоти не знала.

"Життя на світі вічне є", -

Мені бабуся в сні сказала.

12.09.2011

Грайливо осінь холодком війнула.

Але війною ще не йде на літо.

Так юність блискавкою вже минула.

Зима вже стука в двері непомітно.

Вони зійдуться в герці неодмінно,

Зима і осінь, дві сестри смертельні.

Без бою літо вступиться смиренно.

Весна ж чека цієї каруселі.

Уже по смерті враз весна воскресне

І дасть життя новому неодмінно.

Не все нове на світі буде чесне,

Не все в новому буде на "відмінно".

Воно ще може бути гіршим за прадіда,

Який всю душу вклав в нове творіння.

13.09.2011

Пливе ріка в осінньому тумані.

Мигтить неспокій в серці й у душі.

Земля рахує дні останні.

Блаженно сплять святі мужі.

13.09.2011

Це не тобі так гірко я молився.
Це не про тебе думав я щодня.
Наш храм любові дощиком умився.
І вже сьогодні не вчорашній я.

Того, що був колись, уже немає.
Кохання душу й серце спопелило.
Чужа любов до себе пригортає,
Та це мені уже неміло.

Найбільший гріх – це без кохання жити,
Це за життя продати свою душу.
І можна, мов той пес, на Місяць вити –
Та від безсилля існувати мушу.

І вже не зміниш щось в житті своєму.
Кохання штучно не заплідниш в серце.
Пишу життя гірку поему,
Плісняву воду п'ю з цеберця.

А молодість – як це було недавно,
Як розривалось серце від кохання.
Роки пробігли марнославно –
І вже нема навіть бажання.

І лиш колись іскра юнацька
Ледь зажевріє й запалить багаття.
І це стається так зненацька!
Як мало треба нам для щастя...

14.09.2011

МЕНЕ БАБУСЯ НАЗИВАЛА СИНОМ

Мене бабуся називала сином,
Бо був на батька схожий я.
... Стоїть, замріяна, за тином,
Вдивляється у даль, в поля.

"Чого сумуєте, бабусю?
Чи виглядаєте когось?" -
"Вже, сину, більш не повернуся.
Уже вмиратиму ось-ось..." -

"Та що ви кажете, рідненька?
Вам жити й жити ще роки!"...
...Та згасла свічка. Вже старенька
Пішла до Бога на віки...

15.09.2011

Коли чогось найменше ждем,
Біда приходить неодмінно,
А потім у страху живем.

20.09.2011

У місті щезли горобці,
А ще раніше - таракани.
Ми ледве зводимо кінці.
Прийшли до влади бусурмани?

21.09.2011

ДРОГОБИЦЬКЕ

1

Це не твоя вина у тім,
Що не тебе я вже кохаю.

2

Не зійде Сонце зранку вже,
І Місяця вночі не буде.

3

Як би минуле й майбуття
Нам раптом помінять місцями?

4

У місті щезли горобці.
Зате мобільних станцій – тьма!

5

Сміливий погляд небайдужий.
Чарівна юність. Біс в ребро.

6

Дороги знищені ущент.
Чому не їде президент?

7

Церков вже більше, ніж людей.
Клепсидри сплять в нічному тумані.

8

Хто в ратушу прийде – від ратуші й загине.
Усього не прихопиш у світ чужих смертей.

9

Ти не за все в одвіті на цім світі.
Лише безсмертну душу бережи.

10

Багато пафосу, хвальби і пієтету.
Що в місті древньому робити тут поету?

11

Живеш, мов скутий панциром якимось,

Лише зворотній відлік часу чуєш.

12

Рахує справно гроші неписьменна
Чарівная циганочка Марія.

13

Дорвався до влади – іншим став.
Де Рим, де Крим, де труби, де литаври...

14

Забув перехреститись олігарх.
Все рахував, що й скільки Богу винен.

15

Минуло сонячне затемнення.
Не висвітлив і Місяць щастя.

16

Нещасний Бруно, що здавав жидів,
Тепер герой убогої Європи.

17

Ми хрестимось на церкви і хрести,
А повз Франка й Шевченка йдемо, німі душею.

18

Облич красивих мало у житті,
А внутрішню красу зі свічкою не знайдеш.

19

Сумний наш Юрко Котермак.
Він будував Європу. А Дрогобич...

20

Вся Турка до Дрогобича прийшла.
Міліцію узбеки прикупили.

21

У "Рандеву" убили чоловіка.
В "Заліссі" не побільшало клієнтів.

22

Дівчисько без батьків відчуло волю.
В гуртожитку любов б'є через край.

23

Дрогобич продають наліво і направо.
В "Заліссі" заливають ганьбу й сором.

24

Чи міг Франко подумати колись,
Що рідним краєм керуватимуть хруні?

25

Все неспроста на цьому світі.
Відповідаєм за чужі гріхи.

26

Ось так і все життя мине.
Згадай мене в своїх молитвах.

27

Клекочуть журавлі у небі.
Синиць у жменях теж нема.

28

Спочатку Ющенку молився,
А нині Януковича вже раб.

29

Від партії до партії пройшовся.
Як пес приблудний в реп'яхах.

30

Сконає ніч в молочному тумані,
Та сонце хмари з'їли молоді.

31

Колись і сніг біліший був,
І дощ мокріший, й усмішка щиріша.

32

Святі давно пішли на небо,
А грішні на землі снують.

33

Вбивають мужніх, бо мовчать іуди,
Бо боягузів більше, ніж людей.

34

Пробач, мій правнуче далекий,
За гріх нерукотворний мій.

35

Стріляли в "Рандеву" - поцілили в Гонгадзе.
В табличці - часточка його душі.

36

Метелик крильми бурю здійме,

А думка вб'є мільйони душ.

37

Франко ходив Дрогобичем вечірнім.
Лишились вулиці, та щез Каменяра вже дух.

38

Живемо поруч, та не чуєм болю.
В очах не бачимо споріднених ми душ.

39

Не помічаємо, як в сні чужі заходим.
Дивуємось: і що таке наснилось?

40

Нема нічого гіршого за ненависть.
Вона вбиває поглядом і словом.

41

Усе продати хочуть можновладці.
Могли б - із ратуші бордель зробили.

42

Вже турки нам дороги ремонтують,
А нам лиш в смітниках попорпатись дають.

43

Стоїть й мовчить нахмурений Шевченко.
В Дрогобичі не бачить він сокир і вил.

44

Осінній дощ січе Котермаку в обличчя.
Філософ древній плаче уві сні.

45

Жидів поменшало у древнім місті.
Побільшало лиш тих, хто служкою у них.

46

Фест-Шульц! А фест-Франка не чути.
І фест-Бандери, бо Дрогобич спить.

47

Бринить сльоза невинної дитини:
В матусі на цукерки 'ма грошей.

48

Вони гадають, що в могилу
З собою заберуть Дрогобич ввесь.

49

Франко зустрівся з Шульцем у кав'ярні –
І Бруно стало соромно за нас.

50

Вони так лаяли УПА і бандерівців!
А нині за Україну незалежну.

51

За будь-якої влади Байса в шані,
Та вже народ прозрів давно.

52

Насправді Саша – Міхельсон.
У ратуші – з великої дороги злодій.

53

Все так не буде – буде гірше.
Але не з нами. Ти повір.

54

Вже Ющенко до нас не їде.
Спочатку банк просрав, а потім Україну.

55

Бандеру прихопить хоче "Свобода",
На манівці нас скерувати.

56

Героєм можеш ти не бути,
Та збережи Дрогобич від хапуг.

57

Вони громаду мають десть.
Повикида їх з ратуші громада.

58

Вже щезли горобці у місті.
І для людей вже цвинтарі тісні.

59

Влади нема. Померла влада.
Вінок під ратушу. Амінь!

60

А корінні дрогобичани ще мовчать,
Хоч зайти витворяють Бог зна що.

21.09.2011 – 9.10.2011

Я помолюся Богу тихо.
Смиренно згадую гріхи.
Навшипиньках бродить грізне лихо,
Данину мече у міхи.

Суцільний гріх обплутав душі,
Немов туман із павутиння.
Пройдохи, гопники, чинуші.
Моральне свинство зубожіння.

Ми безнадійні в Божім оці.
Нас вже не виправить ніщо.

24.09.2011

СОНЯЧНИЙ ЗАЙЧИК

Горіла свічка.
Життя згасало.
Зболіле тіло
Смерті жадало.

Думок не було.
Байдужість всюди.
Які нестерпні
Ці милі люди!

І раптом зайчик,
Що з Сонцем знався,
На стінку скочив.
Він не зазнався!

Дитя світила,
Він був щасливий.
Такий жаданий!
Такий вже милий!

Скавав той зайчик –
І легше стало.
Та чорна хмара
Його застлала.

І дощ вже плакав
Слізьми розлуки.
Летіло тіло
На вічні муки.

Конали люди
В фальшивім жалі.
А зайчик зникнув.
Нема печалі...

Нема вже болю.
Згоріла свічка.
Спить милий зайчик.
Надворі нічка.

25.09.2011

ПО КОХАННЮ ТВОЄМУ ВОЗДАСТЬСЯ...

Ти не скажеш мені, що кохаєш.
Не дозволить це гордість зробити.
Крізь століття мене не впізнаєш.
Будеш поруч у всесвітах жити.

А мільярди сердець у коханні!
Крізь віки пролітають флюїди.
Ми у вічному страсі й бажанні,
Свого серця живі людоїди.

Нам подай заборонене Богом!
Єви яблуко – не перешкода.
Смерть чекає уже нас за рогом,
Та життя свого нам вже не шкода.

Інд�льгенція – наше кохання.
Перед Господом і віками.
Це одвічне й солодке чекання.
Почуття не опишеш словами.

Від Кохання інсульту й інфаркти.
Вбите серце у космос полине.

Археолог шука артефакти.
А кохання ніколи не згине.

Вже бульдозер зрівняє з землею,
Що ховали віки від людини.
Побудують Героїв алею,
І затопчуть минуле машини.

Лиш Кохання літа межі нами!
Символ вічний життя і безсмертя.
Деся школярка заучує гами,
А флюїди летять їй до серця.

Поклик крові – і гени працюють!
І хлопчиська той погляд жаданий.
Наші душі нічого не чують.
Лиш би слово почути: "Коханий...".

І у відповідь: "Мила... Єдина...".
Ще не вірять вони в своє щастя.
Для них вічність – кожна хвилина.
А вже далі – як там удасться.

В унісон їхні серденька б'ються.
Шлях до Вічності вказаний точно.
Феєрверки розлук не зітруться.
Не буває кохання заочно.

Все записано в Божих скрижалях.
Й по Коханню твоєму воздасться.
Живемо у космічних цих далях.
Наша думка – про впіймане щастя.

25.09.2011

Тебе нема, та голос твій я чую.
Чатую на скрижалях небуття.
У снах твоїх незвіданих ночую –
І проживаю вже чуже життя.

Твої думки стають моїми.
Мої ж у Всесвіт линуť теж.
І оживають вже боїми,
Й життя вже вічне, і без меж.

І аж тоді єдиним цілим
Відчують люди всі себе,
Коли на всьому світі білім
Туга за майбуттям мине.

Ми всі з минулого, одначе
В майбутнє нам проляже шлях.
І мати не одна заплаче,
Як в труну сина ввійде цвях...

25.09.2011

Співають на асфальті півні.
Мені наснилося село.
І спогади приходять пізні,
Коли вже пам'ять замело.

О, запах молока корови...
Бабусин хліб пливе з печі...
Матусині смішні обнови...
Смачні рум'яні калачі...

Дитинство й юність вже далеко.
Нема й не буде вороття.
Де полетів ти, мій лелеко?
Згасає в присмерку життя.

І ти у пам'яті зринаєш,
Кохання перше й чарівне.
О душе, й досі ти ридаєш
І знаєш, що воно мине.

А я не вірю, що зі смертю
Кохання згине назавжди.

Не розуму я довіряю – серцю!
І будем разом я і ти...

1.10.2011

У серця пам'яті немає.
Воно болить лиш майбуттям.
Поволеньки вже день згасає.
І вічно Смерть у боротьбі з Життям.

Сумну історію розкажеш,
Моє чарівне диво, знов.
В моїм житті ти стільки важиш!
Як в юності, бунтує кров.

Минуло три десятиліття,
Як ми не бачились з тобою.

1.10.2011

Ще не старий я, та вже зранку
Заглянув вечір у віконце.
Я витягаю вишиванку,
Бо не побачу, мабуть, сонце.

Холоне кров, німіють кості,
Туманом очі застилає.
Приходять мої дивні гості,
Яких на світі вже немає.

Сидять, мовчать навколо мене,
Та я розмову їхню чую.

Сидять, мовчать навколо мене,
Та чую я розмову їхню.

3.10.2011

Вже осінь притрусило снігом.
Іду услід за твоїм слідом.
І серце б'ється в унісон.
Прокинувся. Це був лиш сон.

Живемо нарізно з тобою.
У кожного сім'я та діти.
Та що робити нам з тугою?
Печаль свою куди подіти?

Блукають серця два в пітьмі.
Нема спокою і спочинку.
Та ми з тобою вже не ті,
Не маєм права на зупинку.

Бо лиш зупинимось – і смерть
Візьме нас всіх в міцні обійми.
І як затягне в круговерть...

3.10.2011

ГАЛИНКА

Тебе я зустрів й закохався.
Кохання – це щастя душі.
В коханні тобі я зізнався,
Присвячував ніжні вірші.

Галинко, Галинко, Галинко,
Навік полонила мене.
Галинко, Галинко, Галинко,
Кохатиму вічно тебе.

Разом не судилося бути.
У тебе і в мене сім'я.
Не міг я кохану забути.
В думках ми разом – ти і я.

Галинко, Галинко, Галинко,

Навік полонила мене.
Галинко, Галинко, Галинко,
Кохатиму вічно тебе.

Роки промайнули так швидко,
Та в серці моєму живе
Кохання до тебе, Галинко,
Воно лиш зі мною помре.

Галинко, Галинко, Галинко,
Навік полонила мене.
Галинко, Галинко, Галинко,
Кохатиму вічно тебе.

7.10.2011

СПАСИБІ ЯНЕКУ ЗА ЦЕ!

Копа

1

Студент жбурнув сире яйце.
Спасибі Янеку за це!

2

У нас немає мух цеце.
Спасибі Янеку за це!

3

Табачнику ти плюнь в лице.
Спасибі Янеку за це!

4

Підсмажу зранку я яйце.
Спасибі Янеку за це!

5

Ти просто маєш бути борцем.
Спасибі Янеку за це!

6

З кумою дудлимо винце.
Спасибі Янеку за це!

7

І з кумом їли ми сальце.
Спасибі Янеку за це!

8

Купив на ринку я м'ясце.
Спасибі Янеку за це!

9

У Шустера - гниле слівце.
Спасибі Янеку за це!

10

"Чернігівське" - оце пивце.
Спасибі Янеку за це!

11

Реформи проведем мигцем.
Спасибі Янеку за це!

12

Три шкури друкать із нас живцем.
Спасибі Янеку за це!

13

На пенсію ідуть мерцем.

Спасибі Янеку за це!

14

Яйцем уб'ємо мух цеце.
Спасибі Янеку за це!

15

Ми чорний хліб їмо з смальцем.
Спасибі Янеку за це!

16

Початок буде лиш кінцем.
Спасибі Янеку за це!

17

Й Азарову ти плюнь в лице.
Спасибі Янеку за це!

18

У нас є секс, і ЦЕ, і ЦЕ.
Спасибі Янеку за це!

19

Ти долар обміняй тихцем.
Спасибі Янеку за це!

20

Від старості – біг підтюпцем.
Спасибі Янеку за це!

21

Шекспір писав сонет про ЦЕ.
Спасибі Янеку за це!

22

За олігархів і винце!
Спасибі Янеку за це!

23

Убий Табачником цеце.
Спасибі Янеку за це!

24

Купив на пенсію яйце.
Спасибі Янеку за це!

25

Потрапив наш народ в сільце.
Спасибі Янеку за це!

26

М'ясце, сальце, винце, яйце.
Спасибі Янеку за це!

27

Тігіпко мріє лиш про ЦЕ.
Спасибі Янеку за це!

28

Бігцем, живцем і підтюпцем.
Спасибі Янеку за це!

29

І Савіку ти плюнь в лице.
Спасибі Янеку за це!

30

Убий Азаровим цеце.
Спасибі Янеку за це!

31

Пристойне "ананас" слівце.
Спасибі Янеку за це!

32

Донбас вступив у гіменце.
Спасибі Янеку за це!

33

Удар Табачника в яйце.
Спасибі Янеку за це!

34

Вже подорожчало сальце.
Спасибі Янеку за це!

35

І подорожчало м'ясце.
Спасибі Янеку за це!

36

Дорожчим стало і винце.
Спасибі Янеку за це!

37

Але нема в нас мух цеце.
Спасибі Янеку за це!

38

Завів Сусанін в болотце.

Спасибі Янеку за це!

39

Продасть земельку вже сільце.

Спасибі Янеку за це!

40

Тут треба бути лиш борцем.

Спасибі Янеку за це!

41

Пливуть роки бігцем, тихцем.

Спасибі Янеку за це!

42

Й Тігіпку, друже, плюнь в лице.

Спасибі Янеку за це!

43

В криницю впало цеберце.

Спасибі Янеку за це!

44

Азаров у Фейсбуці молодцем.

Спасибі Янеку за це!

45

Якщо їж сало і м'ясце,

Спасибі Янеку за це!

46

Якщо читаєш ти оце,

Спасибі Янеку за це!

47

Якщо з кумою п'єш винце,
Спасибі Янеку за це!

48

Впіймаєм муху ми цеце?
Спасибі Янеку за це!

49

Знайшов студентське ти яйце?
Спасибі Янеку за це!

50

Табачнику вінком в лице.
Спасибі Янеку за це!

51

Тігіпку сам скажи про ЦЕ.
Спасибі Янеку за це!

52

Чуже Азаров їсть м'ясце.
Спасибі Янеку за це!

53

Своє сальце має сільце.
Спасибі Янеку за це!

54

Нема за що купить винце?
Спасибі Янеку за це!

55

І "Оболонь" - оце пивце!
Спасибі Янеку за це!

56

Не буде в нас мухи цеце.
Спасибі Янеку за це!

57

Ставай, мій друже, ти борцем!
Спасибі Янеку за це!

58

Азаров став у гіменце.
Спасибі Янеку за це!

59

Убий муху цеце яйцем.
Спасибі Янеку за це!

60

Успішно дочитав оце?
Спасибі Янеку за це!

7.10.2011

ФІЛОСОФСЬКА КОПА

1

Стів Джобс, мабуть, був українцем,
Бо яблуко надкушене - наш стиль.
Він світ змінив. Знайшов в буддизмі віру
У те, чого в житті насправді вже нема.

2

Ми всі філософи потрохи.
Інакше б важко було жити.
В обіймах осені вже літо згасло.
Зима до смерті заморозить осінь.

9.10.2011

ДРОГОБИЦЬКИЙ МАЕСТРО

На лавці біля ратуші сидить
Дрогобицький Маестро – пан Сторонський.
Народжує вірші в щасливу мить
Дрогобицький Маестро – пан Сторонський.

І дощ, і сніг, і спека, й холод –
Для творчості нема...

Болить не серце. Це душа болить.
Вірші і музику народжує Маестро.
На лавці біля ратуші сидить.
Лунають щастя й радості оркестри.

Маестро наш не зна спочинку.
Народжує вірші в щасливу мить.
Не обійде він жодну жінку,
Щоб їй рядка не присвятить.

9.10.2011

Читайте на ніч вірші, не газети.
Добрішими ставайте хоч у сні.
Майбутнє пророкують нам поети,
Що гинуть у щоденній цій війні.

Поезія народжується в небі.
На небесах твориться дар життя.
Як мало в світі цім дано амебі.

Усе приречене на забуття.

Життя і смерть – не акт, а лиш процес,
Як сходження угору і стрімке падіння.
Та не прославився Дантес,
Що зупинив Поетове прозріння.

Матеріальне Слово, що вбива,
І що народжує Кохання в серці.
Учіться помічати дива,
Що, невпізнанні, гинуть в герці.

11.10.2011

Твій погляд зупинився на мені.
Шукала ти минуле чи майбутнє?
Дитинство зайчиком грайливим на стіні
Все скаче, згадуючи про незабутнє.

Розтала юність в поцілунках долі.
Немов туман, розвіялась статечність.
Ми випадкові в цім житті і мимоволі
Все летимо в безпечну безкінечність.

А ти все дивишся і дивишся крізь мене,
Немов у себе мрієш заглянути.
Приходить старість. І зелене
Стає, мов листя, жовтим. Не збагнути...

Чого ти жив, чому спішив, навіщо?
Яку ти роль виконував в житті?

11.10.2011

Зашурхотів дощ об вікно,
Важкими краплями упав на підвіконник.
У цьому світі ти ніхто.
Так, випадковий подорожник.

Ідеш у просторі і часі.
Із віку в вік мандруєш тихо.
Десь там зупинишся в міжчассі,
Коли відчуєш чуже лихо.

Лихих людей ти оминаєш,
Немов святішим бути хочеш.
Втікаєш, коли щось не знаєш,
Смирено у молитві кажеш: "Отче..."

А крапля дощова німа, як сон.
Та істину так промовляє стиха.

12.10.2011

Автобуси жовті, немов божевільні.
Розбиті дороги... Ми вільні! Ми вільні...
Ми вільні від страху, і сорому, й честі.
І від зобов'язань партійних цих бестій.

А як обіцяли, коли йшли до влади!
Ми зробимо, створимо і побудуємо!
Потрібен нам мир, а не барикади!
Ми вдягнемо всіх і всіх нагодуємо!

Брехали, бо знали, що ми їм повіримо,
Що нам так простіше - проголосувати...

12.10.2011

ІНФАРКТ

А.Грущаку

Рубець на серці. Ще не смерть.
Та вже з косою стука в двері.
Життя наповнене ущерть:
Вже неживі, та ще не мертві.

Пом'явся лікар: "Це інфаркт".
Поет приречено сміявся.
Нема ще смерті. Ще не факт.
Та знову ти один zostався.

Біліють медсестер халати.
Лікарні запах вже всотав.
Заходять друзі до палати.
А ти лежиш. Іще не встав.

Забороняє лікар встати:
"Лиш хвильку посидіть – і все".
Та ти не можеш не писати.
Народиться нове слівце.

Рядки лягають на папері —
І за строфою вірш зрина.
Мізерні шанси. Ой, мізерні...
І в цьому не твоя вина.

Поета серце все вмістило:
І людський біль, і каяття.
О, вічна небесна сило!
Лиш ти даєш мені життя.

Рядки лягають за рядками.
Пишу, немов в останній раз.
Розводить лікар вже руками.
Поет посунув в простір час.

Рубець на серці залишився,
Та не помер іще поет.
Він тихо-тихо помолився –
Й продовжився фантазій лет.

Лиш Слово Боже вік продовжить,
Діагнози всі скреслить вмить.
І доброту людську помножить.
Рубець на серці не болить...

19.10.2011

СОЛОВЧУКИ КЕРУЮТЬ БОРИСЛАВОМ

Соловчуки керують Бориславом.
Сволот ганебних підлий рій.
Минуле світової слави –
А про майбутнє і не мрій.

При владі ніби українці.
І ніби ходять в вишиванках.
Та окупанти це, чужинці.
Нема на вас ще партизанки!

Брехливі, підлії іуди!
Хруні, що вилізли на сонце!
Майбутнє не за вами буде.
Ще світа Божого в віконці.

Змирилися з соловчуками,
Простили те, що не прощають.
А він кров нашу п'є роками,
Лиш небеса про те все знають.

Не вступиться, мурло паскудне,
Будь-яку владу вихваляє.
Того вб'є словом, того скубне.
Ми мовчимо – він заробляє.

Космічна пенсія у нього,
Й зарплату всю собі прибрав.
А Борислав живе убого.
Він Борислав уже приспав.

Його фальшиве підле слово
Десятиліттями звучить.
Яке знущання, рідна мово!
А Борислав усе мовчить!

В труні зневажені герої
Писань соловчукових сплять.
А він при владі, він на волі,
Його вуста на них сичать!

Соловчуки керують Бориславом.
Сволот ганебних підлій рій.
Минуле світової слави –
А про майбутнє і не мрій.

19.10. 2011

Осіньне листя падає під ноги.
Разом йдемо, взявшись за руки.
З тобою вмиль зникають всі тривоги
І віддаляється у часі мить розлуки.

Здається, все на світі зупинилось.
Лиш листя шурхотить попід ногами.
Ми поруч, разом. Це нам не наснилось –
Намріялось оце ночами.

Кохання не зника в космічній павутині.
Немов той лист осінній, все кружляє.
І скільки б ти не жив у самотині,
Та все одно до тебе повертає.

Йдемо ми мовчки, слів земних не треба.
Бо неземне це почуття. Космічне.
Ми взором летимо до неба,
А там Кохання дивне, вічне.

Моя рука руку твою стискає.
У такт серденька наші б'ються.
Нічого в світі кращого немає.
Закохані серця не розійдуться.

Осіньне листя падає під ноги.
Разом йдемо, взявшись за руки.
З тобою вмиль зникають всі тривоги
І віддаляється у часі мить розлуки...

23.10.2011

Осінній дощ навскіс січе в обличчя.
Холодний вітер аж проймає до кісток.
Земля і небо. Пограниччя.
Реалії сумні. Тобі не до казок.

У Космосі бліді зірки палають.
Проблеми наші їм далекі та чужі.
В агонії вони вмирають,
Звиваються, немов вужі.

І нас це не пече, що з ними.
Під ноги дивимось собі.
Омиють нас космічні зливи,
Та не приймаєм цей двобій.

Вже сутінки життя планеті нашої.
А тайни зір – за сімома замками.
І до кінця не зваримо ми каші.
І свідками всі станемо ми драми.

Планета гине. Зірки миготять.
Дають нам знати: щось робить.
Та душі наші вже болять.
Ми відганяєм їх: ідіть...

24.10.2011

КРИЛА КОХАННЯ

Роки минули. Сивина
Вже снігом голову накрила.
Але, ти знаєш, дивина:
З'явились від Кохання крила.

Лечу, мов ангел, до вершин.
Коханої усмішка сяє.
В цім світі я вже не один.
Мене Кохання зігріває.

Крила Кохання, крила Кохання –
Це зіркопад наших мрій.
Крила Кохання, Крила Кохання –
Йди кожний день у бій.

Крила Кохання, крила Кохання –
Ніжно шепочеш: "Ти – мій...".
Крила Кохання, крила Кохання –
Не зупиняйся, дій.

Крила Кохання, крила Кохання –
Разом навіки ми.
Крила Кохання, крила Кохання –
Найчарівніші сни...

7.11.2011

Минає ніч, біліє ранок.
Думки вискакують на волю.
Вберу у себе цей світанок –
І крикну радісно від болю.

Радію дню, що вже минає.
В передчутті живу я дива.
Майбутнього ніхто не знає:
Коротка чи далека нива.

Та ти твориш життя сьогодні
І пам'ятаєш про минуле.

9.11.2011

КОВАЛІВ

Край столу згасла свічка.
На руки впала голова.
Заснув старий учитель. І слова
Згубила підла нічка.

Та мозок лиш дріма, не спить.
Іскриста думка слово креше.
І чисте серце, що не бреше,
Вогнем неправду спопелить.

Наснитись щось таке чудне,
Що в Бориславі й не здибаєш.
І ніби ти уже конаєш...
Й життя брехливе і брудне...

Та Бог надішле ранок вмить,
І нова свічка запалає.
Таїни творчості не знає
Убогий чоловік, та все ж творить.

І як воно все спричинилось?
Ковалів ніби і не спав...
І взяв перо, і записав
Оте, що бачив. Чи наснилось?

Гуде у голові – мов дзвін
З далекого дитинства гука.
А на столі – листочків купа.
У цілім Всесвіті лиш він.

Затарабанив дощ в вікно,
І позіхає сонне небо.
Здається, вже тебе й не треба,
Але живеш ти все одно.

Франко! Аж стрепенувсь Стефан.
Згадав: професор нині завітають.
Свіжі думки у просторі витають –
І ти над ними вічний пан.

Та все ж давно пора до школи.
Розміявся сьогодні щось.
Життя шалено пронеслось
І не повернеться ніколи.

А в школі ті ж учительки –

Жидівочки щебечуть по-своєму.
І таїна святого Вифлеєму
Вже людством втрачена навіки. На віки...

Анатолій ВЛАСЮК